

כתבות יומן

"אריק תראה לנו קצת דם"

השורה המופיעה למעלה ופנינים נוספות שתקראו להלן לא נכתבו על ידי ימני קיצוני מוטרף או, לחילופין, נוער שמאלני שהחליט לפרוק את תסכוליו על המתנחלים, אלא דווקא על ידי אנשי עט שבימים כתיקונם בוררים את מילותיהם בקפידה ומעצבים איתן את דעת הקהל בארץ

ארז תדמור

לפני כמה חודשים השמיע לי חבר ירושלמי חובב פאנק ורוק כבד דיסק ישראלית שהתגלגל לידיו והעביר את זמנו הפנוי במשך מספר ימים. מהרמקולים בקעו שורות נעימים וצרחות מלווים בגיטרות, אפקטים ממוחשבים וחלקי משפטים שברושם ראשוני גרמו לי לראות את זהות המבצעים כחבורת ילדים שמאלנים שרוצים להרגיש כמו ה'סקס פיסטולס' או ה'קלאש'.

בדקות הראשונות האזנתי משועשע למדי לכמה ירידות על חשבון מתנחלים ונערי גבעות, מציאותיים ופיקטיביים, שכיכבו בזה אחר זה בשירים. "שלום רב למאזינים, כאן רדיו הגבעות ואיתנו באולפן 'נוודי האוכף', הרדיו האמיתי של שירי הכפר והספר", פותח אחד השירים וממשיך בשיר הערצה ליהושפט תור מחוות מעון שפזמונו מסתיים בזעקות "יהושפט תור האיש הוא גיבור", מיד לאחר תיאור קומתו הגבוהה, בלורית המתנופפת והערצתו בקרב בנות המאחזים.

המבצעים, שבשירים מופיעים כנערי גבעות, מבהירים למאזין כי את יהושפט פגשו "כשבאו לפנות אותנו מחוות מעון בפעם הראשונה", וממשיכים באזהרה לכוחות המפנים: "ואני אמרתי לחיילים הישמרו לכם, הישמרו לכם, יקרה לכם אסון. כי יהושפט האלגנטי נאחז באדמה, וכשיהושפט נאחז אי אפשר להזיז אותו".

אבל לאחר דקות נוספות של האזנה לנוודי האוכף, עם כל הפתיחות והסובלנות, נעלמות גם הטיפות האחרונות של השעשוע, ואת מקומו תופסת תחושת סלידה לנוכח התכנים המילוליים. בשיר 'איפה נקבור את הגופה?', פראפרזה על הלוייתו של נתי עוזרי ז"ל, מוצגים המתנחלים כנקרופילים המחביאים גופות בבתיים. בהמשך ההאזנה אתה מגלה כי אין מדובר בעוד כמה אנרכיסטים שקנו שתי גיטרות ומיקרופון והחליטו לקלל מתנחלים. מבחינה מוסיקלית השירים נשמעים מהוקצעים למדי, ואתה מקבל את הרושם כי אם היוצרים טרם התפרסמו הרי שמדובר בלהקה על סף פריצה. כותבי הטקסטים יודעים בדיוק לאן לכוון ובמי לפגוע, ומודעים לחלוטין לאפקט שמייצרים השירים שלהם בקרב השומעים.

בירור קצר העלה כי תחושתי הראשונית היתה מוצדקת. התברר, כי חברי הלהקה אינם נערי שוליים, אנרכיסטים פרוצים או נערים שחמדו להם לצון והחליטו להשתלח במתנחלים, אלא אנשים בוגרים, מיושבים בדעתם, המאיישים בחייהם הפרטיים עמדות כוח מעצבות דעת קהל: האחד הוא עורך מוסף 'הארץ' ומי שהיה מבקר הטלוויזיה של העיתון - רוגל אלפר. השני הוא רם אוריון, לשעבר חבר להקת 'נושאי המגבעת' וכיום פעיל במספר הרכבים ברוק האלטרנטיבי בארץ.

"וטבחת בחגך"

לאחרונה העביר לי חבר אחר דיסק נוסף שהכיל 82 שירים של 'נוודי האוכף', ממנו למדתי כי את השירים מקליטים אלפר ואוריון באולפן ביתי וכי הדיסק אינו מופץ בצורה מסודרת אלא בין חברים ובאמצעות האינטרנט. קטעים אינפנטיליים כ"קקי פיפי" לא חסרים בדיסק, וכך גם שירים שאינם ראויים להאזנה בשל איכות ההקלטה הירודה או זעקות השבר שאינן מאפשרות להבין מילה אחת מהנאמר. בולטים במיוחד ביטויים גסים שאין זה המקום לפרטם, שחוזרים על עצמם בתדירות גבוהה.

בין השירים ישנם גם טקסטים נטולי אמירה פוליטית, קטעי סאטירה טובים, בלדות רוק ורצועות פאנק וקאנטרי מוצלחות למדי וכישרון מוסיקלי ולירי רב, אולם השורה התחתונה היא איבה גלויה ובוטה לדתיים, למתנחלים ולכל מה ששונה מהבון טון החילוני-שמאלני-תל-אביבי. פה ושם אלפר ואוריון מותחים ביקורת גם על צביעותו של הצד השמאלי של המפה הפוליטית אולם הקו המושל בכיפה בשירים הוא גזעני ורווי בשנאה עצמית ותיעוב לא רק כלפי כל שירי ה'ל זהות יהודית אלא אפילו כלפי כל סממן של זהות ישראלית. "כולם יודעים שבראש השנה, וטבחת בחגך בראש השנה", צורח הסולן בפתיחת השיר המציג את היהדות כתרבות של רצח והרג ועובר בזעקות וביללות על כל חגי ומועדי ישראל, לרבות יום העצמאות הזוכה גם הוא לאזכור "כולם יודעים שביום העצמאות, וטבחת בחגך ביום העצמאות".

בשיר 'אושכי בושכי' מתארים הנוודים חגיגה פרועה של הקרבת קורבנות, עירום, ריקודים והתפלשות בדם, והתמונה המצטיירת היא של חבורת דוסיים הזויים חובשי כיפות גדולות ובעלי פיאות ארוכות ששוחטים כבשה במרתף, משספים את גרונה ורוחצים בדמה תוך שהם מפצירים בילדים להתפשט מבגדיהם ולהצטרף לריקודים עירומים, אך "לא להגיך להורים אף מילה". "כן, עוד מעט תמותי, עוד מעט תלכי לאלוהים", מיילל הסולן וצורח ברכה: "כן, ברוך אתה ה' אלוהינו שבשמים, הבאנו לך עזזזזז! נספף את גרונה, נרחץ בדממממממ!". האלוהים מוצג בשיר כטורף הממתין לבשר הקורבנות בעוד הדוסלך' ההזויים לא שוכחים להזכיר לו "תפתח פה גדול, הנה זה בא" וצווחים "לבריאות אלוהים, לבריאות".

בשיר אחר מתחננים הנוודים בפני אריק שיחדל מהשטויות שהוא עושה כדי למצוא חן בעיני החבר החדש שלו ג'ורג'. "מה קרה לך, בן אדם? תראה לנו קצת דם", מטיחים הנוודים ומנחים את ראש הממשלה להמשיך בכיבושיו לקראת מימוש חזון ארץ ישראל השלמה: "אריק, העם מאחוריך, אתה יכול לכבוש את העולם. צא מזה, בן אדם, אתה אחלה גבר עם רגל וחצי בקבר... קח את עצמך בידיים, הפכת לרבי'ן מספר שתיים, ורבי'ן מת!!!... קודם נכבוש את דמשק ואחר כך את ארם נהריים". הצגת המתנחל כמיליטנט רודף דם מסתיימת בסולו גיטרה עצבני המלווה בצעקות "אריק, תאהב את האדמה, בוא לך למלחמה. הוואווו אריק, תראה לנו קצת דם!".

'החיים יפים כשאתה מטומטם"

כעבודתו כעורך מוסף 'הארץ' מודע אלפר למגבלות השכי הציבורי ולמתחייב אמצעו, אולם האזנה לתכנים שכתב כשהוא חופשי ממכחי הפוליטיקלי קורקט זושפת כי מאחורי העניוּת המעודדת מתנחלים ודתיים שמבצבצת מעל דפי הארץ, מסתתרת שנאה תהומית ובוטה הגובלת באנטישמיות. בין השירים זותח אלפר ביקורת על דמויות מוכרות בנופי יהודה ושומרון, לעתים באופן מצחיק למדי, אולם בשירים כמו 'לא צריך אבקה של גרמנים', 'הדרדאים', 'ג'וז בלוז', 'פרו ורבו יהודים', 'החיים יפים כשאתה מטומטם' ורבים נוספים נוספת השנאה מכל עבר.

"המאחז הזה הופך למאחז רפאים, כל הקראוונים ריקים", זועק הסולן מתוך קריאה לכוון עליון שיטפל במתנחלים הארורים אחת ולתמיד. האזנה מקיפה וממושכת למכלול השירים חושפת פתולוגיה של שנאה ובזו כלפי היהודי, הישראלי, הדתי, המתנחל וכל מי שמעז להחזיק בערכים שאינם מקובלים באולפן ההקלטות של הנוודים.

טקסטים אחדים, שהיו עשויים להישמע סבירים לו עמדו בפני עצמם, מקבלים משמעות שונה כשמאזינים לצרחות, ליללות, לקולות הרקע ולאפקטים הממוחשבים שנועדו ליצור אצל המאזין את הרושם הברור מי הם הרעים, ההזויים, צמאי הדם והפרימיטיביים המנותקים מהמציאות שעליהם מדברים השירים. גם על רציחתו של דב דריבן ז"ל בחוות מעון לא מדלגים הנוודים, המציגים את אביו אדי דריבן כמטורף שדבריו מושמעים בשני קולות מקבילים בעודו ממלמל ציטוטים ומנטרות שנלקחו מראיונות עימו כדי ליצור רושם של חולה רוח המדבר עם עצמו.

מפתים נערות ובונים את המקדש

דמות הדתי מתוארת תמיד כבור חשוך שצורח פתגמים וזעקות מבלבלות, כמבטא אנגלוססי אם אפשר, בעוד החוזר בתשובה איבד יחד עם חייו הקודמים גם את החיבור לקרקע ואת שארית המצפון והמפח והתנחל לכבד בשירי הנוודים כצמא דם ורדוף תאוות הרג שנשותיו ממרקות רובים לצלילי מוסיקה פסטורלית או כסטלן שמעשן סמים ללא הרף ומתחת לחזותו החיצונית המתחסדת מסתתרות טטיות המיניות. בשיר 'תני קצת לרב', לדוגמה, מוצג רב סוטה המדבר בשפת ביבים ומטריד מינית נערה בעת נסיעה במונית.

נשימתו של אלביס פרסלי התגלגלה במתנחל שעובר לגור במאחז, מקים מחתרת יהודית, לובש גלבייה, "יורה בערבוש בלי לפחד מהקלבוש" ומביס את העמלקים. אוליבט, גיבור שיר אחר, "נולד בחטא כבנו הממזר של שופט, גדל במאחז למופת ונהג לחנוק ערבים עם גורמט". בהמשך לקה אוליבט בטחורים ובתסמונת טורט, וקולו המאיים של הסולן מזהיר את המאזינות הצעירות מפני מעללי המיניים.

באחדים מן השירים משתקפת דמות המתנחל כקוקו מבולבל שעזב את אשתו ואת העבודה והלך לגדל עזים תוך שהוא צד ישמעלים להנאתו, ואילו באחרים מקפידים הנוודים להציג את דמות המתנחל הפתטי המחפש תחליף לריגושי העולם המערבי בנופי הספר ובקולות הירי והנפץ.

החיים הציבוריים נמשכים

גסויות, ניבולי פה, צווחות בגרמנית, ושחיטת פרות קדושות בכל מחיר חוזרים באינספור וריאציות. שם באולפן, מאחורי דמות הנווד, יכול אלפר לצעוק וליילל בקול רם את דעתו האמיתית על יריביו הפוליטיים מבלי צורך לשמור על מראית עין של הגינות וכבוד לזולת. במערכת, לעומת זאת, אלפר משיך ככל הנראה להכתוב לרבים בארץ מה נכון ומה לא נכון לחשוב על מתנחלים, דתיים וימנים.

בתגובה לפנייתנו אמר רוגל אלפר כי אינו מתראיין בנוגע לשירי 'נוודי האוכף'.

*****שירים*****

אריק, תראה לנו קצת דם

אריק, אתה טועה בשטויות שאתה עושה כדי למצוא חן בעיני החבר החדש שלך יורג'

אריק, תראה לנו מה אתה שווה.

מה קרה לך, בן אדם? תראה לנו קצת דם!

הוואוו אריק, הוואוו אריק, תראה לנו קצת דם!

אריק, העם מאחוריך, אתה יכול לכבוש את העולם, צא מזה, בן אדם,

אתה אחלה גבר עם רגל וחצי בקבר.

אבל אתה עדיין מסוגל להיות גנרל, אריק, תאהב ת'אדמה, בוא נלך למלחמה!

הוואוו אריק, הוואוו אריק, תראה לנו קצת דם!

תתעשת, בן אדם, מתי כבר נראה קצת דם?

קח את עצמך בידיים, הפכת לרבי'ן מספר שתיים, ורבי'ן מתתת!

אריק, קודם נכבוש את דמשק, ואחר כך את ארם נהריים,...

הוואוו אריק, תראה לנו קצת דם, הוואוו אריק, תראה לנו קצת דם!